

ULLS
de NIT

Sílvia Cantos

Columna

SÍLVIA CANTOS
ULLS DE NIT

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: JULIOL DEL 2020
© SÍLVIA CANTOS, 2020
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2663-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 8.786-2020
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La dona salvatge

Madrid, març del 2017

La gota lliscava damunt la pell, presonera dels camins que traçaven els delicats solcs d'una dermis ben cuidada, hidratada amb constància, ara convertida en un llenç en què es dibuixaven uns preciosos arabescos, corbes ondulants, paràboles impossibles d'humitat, suaus, un viatge breu però intens per una geografia en moviment, sense un tempo establert, ara un vaivé suau, hipnòtic, ara una marxa esverada, nerviosa i convulsa, com una ballarina contemporània a l'audiència definitiva. Una gota salada que, partint del clatell humit, havia travessat la sensualitat del coll i ara superava el mugró dret, un accident geogràfic d'alçada variable, ara alta per l'excitació, i continuava el seu viatge, abocada a refugiar-se dins el melic. Els cossos serpentejaven encaixats, coreografiant una luxuriosa dansa que seguia el ritme marcat pels gemecs de plaer que suraven a l'habitació. Em mirava al mirall de l'armari mentre ell em penetrava des del darrere obscenament; gaudia de la visió sensual que em regalava el reflex. Ell estava arri-

bant al límit, ho notava per la força amb què impulsava els malucs en cada nova envestida, talment com si pre-tengués introduir-se tot sencer dins meu. Havia estat una sorpresa agradable, no esperava treure'n gran cosa més que un orgasme relaxant, tot just per alliberar les tensions del dia i poder agafar el son ben a gust. Però aquell amant havia resultat ser un autèntic *master sex*. Li calculava uns trenta justos, tenia un cos treballat al gimnàs i era hàbil en l'ús d'una eina imponent i satisfactòria, com explicaria l'endemà a les nenes. No m'era difícil imaginar la conversa mentre buidaríem unes copes de vi blanc; la Lola me'n demanaria tots els detalls, especialment els més picants, des del color dels ulls fins a la duresa del cul, repassant tota l'anatomia d'un desconegut que seria ben capaç de fer aparèixer al seu cap calent i esbojarrat. La Marta, sempre més prudent i asenyada, escoltaria amb un somriure divertit i demanaria a què es dedica i com ens havíem conegut; indefallible al desànim em demanaria si en aquesta ocasió pensava tornar-lo a veure o quedar per alguna cosa més que no fos una estona de sexe.

Tenia previst que la vetllada no s'allargués més enllà d'un parell d'hores, comptant la copa prèvia, el clau i la dutxa, però aquell nou amant m'havia sorprès amb un repertori de postures i d'habilitats que el posicionaven a l'exclusiva llista d'experiències dignes de ser repetides. El combat havia estat aferrissat; suats i esgotats però somrient satisfets, així estàvem en aquell moment. Bé, com a mínim jo hi estava. M'importava ben poc l'estat actual del meu company de llit. Era el millor de les històries d'una sola nit, o ni tan sols això, perquè eren

històries d'unes hores. Jo sempre ho deixava ben clar abans de començar: podíem sopar i fer unes copes, ballar, riure i follar, però al meu llit només hi dormia jo. I no per falta d'espai: quan vaig moblar el pis vaig assegurar-me de fer-ho amb totes les comoditats necessàries. No compartir les nits amb algú no implicava haver de privar-me d'un terreny de joc apte per desenvolupar-hi algunes entremaliadures i, també, per al bon repòs. Sola. En això era totalment inflexible; amb educació però sense donar-los la més petita opció procurava aviar-los sense gaires contemplacions un cop acabada la festa, a voltes fugaç i poc plaent, fins al punt de requerir una mica d'autocomplaença posterior. En la majoria dels casos, la vivència era simplement satisfactòria, ni per tirar-hi coets ni per felicitar el *partenaire*, però en comptades ocasions, com la d'avui, em trobava amb una sorprenent gimcana eroticofestiva que em deixava esgotada i sadollada, com una fera salvatge després d'haver caçat i haver-se endrapat un nyu al Serengueti. Així és com em sentia en aquest moment de la vida: una autèntica dona salvatge. Havia après a mirar-me i a agradar-me; als meus gairebé quaranta anys era una dona segura de mi mateixa, trepitjava fort i mirava als ulls. Que lluny que havien quedat els dubtes i les manies! La incertesa i la inseguretat eren cosa del passat.

Professionalment no podia queixar-me; estava molt ben valorada i gaudia de la meva feina. L'incipient èxit com a novel·lista no em permetia viure únicament d'escriure; de fet, eren ben pocs els qui s'ho podien permetre. Per sort, m'encantava la feina com a coordinadora d'activitats de la «Sin Spoilers», la llibreria on

passava bona part de les tardes imaginant activitats literàries més originals que les sempre avorrides presentacions a les quals assistien, amb prou feines, quatre gats. Contactava amb editorials i autors disposats a promocionar-se de manera diferent. Tot just feia un parell de dies havíem celebrat un divertidíssim *book challenge* en què els participants tenien un minut per localitzar i apilar els llibres que havien llegit. Sobretot hi van participar joves, i certament m'havia sorprès força la quantitat de lectures que alguns havien seleccionat. Vam riure amb les corredisses i la monumental aterrada que va fer una noia davant els clàssics, intentant afegir una *Illa del tresor* a la seva tria; va quedar literalment prostrada davant seu. L'endemà vam patir la feinada de recol·locar el munt de llibres que havien quedat fora de lloc, però l'èxit de l'activitat bé s'ho havia valgut. Tampoc no perdia de vista l'organització d'activitats més típiques que tenien un públic fidel, com els clubs de lectura i les hores del conte per als més petits. Anava a treballar amb confiança i satisfacció, i sempre, sempre, sempre, amb alegria. A més, la meua primera novel·la estava rebent una inesperada bona acollida per part dels lectors; havia desbordat totes les previsions de l'editorial i les meves. Els blogs i les xarxes socials s'havien posicionat clarament a favor meu, i era estrany el dia que no trobava algun comentari als meus perfils de Twitter, Facebook o Instagram, amb curiosos missatges de nous lectors que l'havien llegit. Alguns em deien que els havia agradat, d'altres que s'havien sentit molt identificats amb algun dels personatges. A Instagram trobava els més creatius; n'hi havia que jugaven al *bookface* creant com-

posicions impossibles dignes de ser explotades als departaments de màrqueting de les grans marques. Les primeres setmanes després del llançament, vaig fer una autèntica marató d'entrevistes, la majoria calcades, gairebé vaig arribar a avorrir-me de respondre sempre a les mateixes preguntes, tot i que sempre m'enduaia alguna sorpresa quan algú havia llegit de debò el llibre i em regalava una col·lecció de preguntes ben treballades que aconseguien il·lusionar-me.

Un cop vestit, el meu amant va interpretar la comèdia postcoital, tan sobrevalorada, de l'intercanvi de telèfons acompanyada d'una falsa promesa de tornar-nos a veure en què, sovint, jo feia trampa i donava un número fals. L'ocasió, però, era digna de repetir-se, de manera que vaig facilitar el número real al noi mentre l'acompanyava a la porta i l'acomiadava amb un petó fugaç. Tenia pressa per anar cap a la dutxa; havia fet una bona suada, ni les sortides corrent sense parar seguint la riba del Manzanares em deixaven tan esgotada. Aquella ruta de deu quilòmetres era una de les meves preferides per sortir a fer exercici. El fet d'iniciar-se al centre mateix de l'urbs convertia el recorregut pel parc lineal en una de les tries habituals per als *runners* de la capital. A més, es tractava d'un camí pla, agradable, i el més important, sense cotxes! En fi, una gran opció, com l'amant d'avui... Ensabonada ràpida, esbandida, dos minuts dins del barnús mentre m'assecava lleugerament els cabells, samarreta i unes calces còmodes, i a dormir!

La visió anul·lada amb un mocador de seda aporta una dosi extra a l'excitació, que em produeix una esgarrifança, en

notar sobre el pit dret una sensació de fred intens seguida immediatament d'una escalfor humida. El que els meus ulls no han pogut veure és com el noi iniciava un estimulants joc de contrastos sobre la meua pell desitjosa de carícies. El meu cos es remou impacient, demanant-ne més, exigint-ne més. Incapaç de seguir suportant aquell luxuriós turment, m'arrenco la tela i la meua mirada ansiosa es troba amb una llengua que em recorre la cuixa esquerra, en direcció nord, ara ja en solitari; la pell calenta ha desfet la petita massa de gel que ha activat tots els sensors tàctils. Panteixo i aleshores aquells ulls foscos em capturen, em destaroten, se m'infilten sota la pell xucant-me l'ànima.

Em desperto entresuada, alterada i sufocada, una altra vegada...

Despunta el dia, és massa d'hora per trucar, però la situació no pot esperar, el cor em bateja accelerat. Aquest òrgan boig sembla que té poder de decisió propi i, malgrat els grans esforços que dedico a anul·lar determinats records, per esborrar aquelles fantasies nocturnes, Morfeu, aliat amb les ombres de la nit, em juga sovint males passades com les d'avui, i em porta fins al present aquell estiu del 2005, l'estiu clau de la meua vida, en què tot va canviar.

La Moleskine

Madrid, març del 2017

Lia: Nenes, m'ha tornat a passar!!!

Lola: ??????????

Lia: L'he somiat... una altra vegada

Lola: Kèèèèèè diussss, reina???

Lia: Hauria de ser il·legal, somiar amb algú i no tenir-lo al costat, en despertar

Marta: Ohhhh!!! Estàs bé, preciosa?

Lia: Bé, però necessito una nit de nenes

Lola: Això ni es demana, beibi, en marxa!!

Marta: I tant!! Aquest vespre mateix?

Lola: Per mi ok!

Lia: A partir de les nou al Musical.

Us estimo!!!

Marta: I nosaltres a tu!!

Lola: Lofff is in the air!!!

Marta: Estàs com una cabra!!!!

Lia: M'encanteu!!!!

Marta: Fins al vespre!!

Lola: Dew!!!

Com sempre, vaig ser la primera d'arribar. Faltaven pocs minuts per a les nou i el Musical es veia força animat. Vaig saludar en Rafa, el propietari del local. Més a prop dels cinquanta que dels quaranta, solter militant, tirava la canya a totes les fèmines que gosaven entrar al bar, la majoria de les vegades sense èxit. Però no defallia. No havia estat beneït amb cap atractiu destacable, però ho compensava amb una simpatia i una cara dura que havia enredat més d'una clienta. Amb un «Hola, guapíssima! Un vinet?» i dos petons va venir a saludar-me. M'encantava aquella familiaritat. Sense ser amics, en Rafa em feia sentir còmoda. A vegades, s'asseia amb mi i xerràvem de vaguetats. Encara era amb mi a la taula quan va entrar la Marta, tan elegant com sempre. Desprenia una serenitat i una pau que sumava atractiu a la seva bellesa radiant. Un cos esvelt, de formes suaus. Una cara lluminosa, dominada pels ulls grisos més in-

creïbles que he vist mai, i una boca de llavis carnosos. Ell, incapaç de dissimular l'enlluernament, es va aixecar, galant, oferint-li el seient. Ella va somriure sincera i va saludar-lo amb dos petons. Quan la Marta va abraçar-me, en Rafa es va retirar cap a la barra.

—Veig que ja has començat —va dir rient, assenyallant la meva copa de vi blanc—. Fa molt que esperes?

—No, un quart d'hora encara no. I ja has vist que no m'avorria. Em penso que el pobre Rafa t'esperava impacient —vaig dir, picant-li l'ullet.

—Calla, calla! Aquest ho prova amb totes.

—Sí, sí, però tu li tens el cor robat, de debò.

—Un vinet per a la galerista més preciosa del país! —va dir ell, servint-li la copa a la Marta.

—Gràcies, Rafa.

—Què et deia? El tens als peus! —vaig afegir, quan el cambrer ja havia marxat.

—Au va, Lia!

Vam riure. Sabia que tenia raó: aquell pobre es passava les nits llançant floretes a tort i a dret, però a la Marta se la mirava diferent. Per a ella, deixaria de mirar la resta de les dones. Però era conscient que no hi tenia cap possibilitat. Estava casada, feliçment casada, tenia un nen preciós de tres anys que havia estat la cirereta del pastís en un matrimoni que ho tenia tot: salut, èxit professional i diners. S'estimaven i es respectaven l'espai individual; la seva vida s'acostava molt al que jo imaginava com a perfecció. S'ho mereixien, no havia estat un camí planer: el que els havia conduït al nirvana actual, l'arribada del petit Max, havia estat un camí llarg i dur. Tant la Marta com en Paul eren d'aquelles persones tan

netes que són gairebé transparents. Ell, fill únic d'una família molt ben posicionada, estava habituat a moure's entre gent poderosa. Amant de l'art, des de sempre, es van conèixer a ARCO quan ell va adquirir diverses peces d'un pintor que, en opinió de la Marta, tenia una gran projecció. Els quadres que va comprar no li haurien despertat gaire interès si no hagués estat per la passió amb què ella en parlava. Va demanar-li que li digués quins li agradaven més i se'ls va quedar, sense consultar-ne el preu. D'aquella venda, la Marta en va treure una bona comissió i una inesperada successió de visites d'aquell atractiu home a la galeria on treballava. Li demanava que li parlés de les obres: quan començava a destacar l'ús del color, els jocs d'ombres, les pinzellades que denotaven la passió de l'artista. Ell quedava perdut en un punt concret dels llavis carnosos d'aquella dona que l'havia impressionat des del primer moment que l'havia vist i per qui, poc temps després, sentia el que mai abans havia sentit per ningú. Quan els somriures d'ella el van envalentir prou, la va convidar a sopar. Van iniciar una relació, ferma i serena, on no mancaven la passió i les sorpreses. Poc després de casar-se, en Paul va comprar la galeria on treballava la Marta i l'hi va regalar. Ara, ella la dirigia, amb el bon criteri que havia demostrat des de l'inici. Alternant exposicions d'autors desconeguts amb les de noms consolidats, havia aconseguit un equilibri i una harmonia que s'havien alçat com a emblemes de la galeria.

—Ja soc aquí, nenes! —La Lola va arribar, amb la seva impetuositat habitual—. Rafa! Ja pots deixar-te de copes i portar-nos l'ampolla, guapo!

—De seguida! —va cridar ell, des de la barra, rient divertit, mentre nosaltres ens petonejàvem a tall de salutació.

—Si que vens forta... —va dir la Marta.

—Jo??? Que no hem de parlar de somnis... complicats? —va respondre-li ella.

—És cert, ens farà falta el vi. Com a mínim a mi... —vaig afegir.

—Espera, espera, que vinc corrents de l'escola i com no faci un pipí no responc —ho va reblar la Lola.

La Marta i jo vam riure per la seva franquesa; era una de les moltes virtuts de la Lola. Era una dona camaleònica. Poc més de metre seixanta i un cos de corbes contundents, de les quals sabia treure partit. Podia canviar d'una cabellera llarguíssima rossa a uns cabells curts a l'estil *garçon* amb metxes fosques passant per un tall d'estil romàntic tenyit de pèl-roig. El mateix passava quan volies parlar del color dels seus ulls. Des que va descobrir les lents de color, la seva mirada canviava encara més sovint que el seu pentinat. Això sí, l'espurna de vida, l'optimisme i la vitalitat que la caracteritzaven, sumats a una tendresa que et desarmava, eren inamovibles i la definien com el que era: la meva amiga més estimada. La meva Lola. Durant anys, va ser una soltera empedreïda, que estimava i es deixava estimar i amb qui havíem arribat a fer competicions d'amants, quan compartíem pis. Amb en Martín semblava que havia trobat l'home de la seva vida, però la meva amiga era un esperit lliure incapaç de lligar-se a una sola persona. I tot i que aquell músic de sessió havia aconseguit el que cap altre havia aconseguit: enamorar la Lola fins al

moll de l'os, arribant fins i tot a compartir pis amb ella i, el més important per a mi, fer-la feliç. Però, com una preciosa flor de primavera, aquell amor va acabar per marcir-se.

—Ja soc aquí! Però a veure, nena, tu ahir no t'havies emportat a casa un bombonet per sopar? Perquè al *whats* semblava que volies fer-nos venir salivera —va disparar la Lola tot just seure a la taula.

—Mira que ets burra! —li vaig contestar.

—Sí, sí, el que tu vulguis. Però te'l vas emportar a casa o no? —va insistir ella.

—Deixa-la respirar, Lola —va intervenir la Marta.

—Que sííí, que me'l vaig emportar a casa —vaig reconèixer.

—I què va passar? No em diguis que va fer misto?! —va tornar a atacar ella.

—Lola! —es va ruboritzar la Marta.

—No! No va fer misto. És més, vam tenir una gimcana sexual al·lucinant —vaig dir amb dolenteria.

—Marrana!!! Ja estàs explicant-ho tot. I no siguis garrepa amb els detalls. Volem saber-ho tot, del manso i de la gimcana. Com és, alt? Està fort, té el cul ben ferm? Fa postures impossibles? Quants en van caure? Ai, Marta, no em miris així, que tu també et mors de ganes de saber-ne els detalls! —va dir rient la Lola.

—Estàs com un llum! —li va respondre l'altra.

—Au va, perquè callis. Es diu Sergi, metre noranta, espatlles amples, molt fibrat i un cul espectacular! El vaig conèixer a la llibreria. Va venir a la presentació que teníem ahir. Bé, en realitat es va colar amb tota la barra, quan ja havia acabat l'acte formal i la gent xerrava fent

una copa de cava. Jo me'n vaig adonar, vaig anar a trobar-lo i li vaig preguntar que què li havia semblat la xerrada. Ell, amb tota la cara dura del món, em va dir que ni idea, que passava per allà i que havia vist gent xerrant amb una copa a la mà, de manera que havia entrat a fer el xafarder. Em va agradar la seva sinceritat, i vam començar a xerrar. No va trigar a preguntar-me a quina hora plegaria i li vaig dir que al cap de poc menys d'una hora estaria lliure. I disponible... —vaig explicar.

—*Olé!* —va aplaudir la Lola.

—Calla, deixa-la seguir! —va exigir la Marta, interessada.

—Doncs això, que de seguida que vaig poder em vaig escapar amb ell cap a casa. Pel camí vam parlar de trivialitats, però tan bon punt vam entrar a l'ascensor, em va encastar contra el mirall i se'm va menjar la boca amb una intensitat que... buffff! La resta no us la penso detallar, només us diré que avui tinc unes agulletes a les cames i al cul com feia temps que no tenia.

—Ets una bruixa! —va sentenciar la Lola.

—I el tornaràs a veure?

Vaig somriure en escoltar la pregunta, tan previsible, de la Marta.

—No ho sé, m'ho vaig passar molt bé. Potser sí. Ja ho veurem —vaig contestar.

—Val, i després de quedar ben satisfeta i d'aviar el gimnasta, què va passar? —va voler saber la Lola.

—Doncs el mateix que les altres vegades. Me'n vaig anar a dormir, convençuda que ho faria d'una tirada, i el que ha passat és que tot just es feia de dia m'he des-

pertat alterada i sufocada, amb els ulls d'en Joan encara mirant-me fixament des de les boires d'un somni tan intens, que han hagut de passar uns minuts fins que no he estat conscient que ja estava desperta —vaig reconèixer.

—Això vol dir alguna cosa, Lia. El teu subconscient t'envia un missatge —va dir la Lola—. El mes vinent vas a Barcelona, oi? —va preguntar, com qui no vol la cosa.

—Sí, últimament no paro. Hi ha dies que em desperto i necessito uns minuts per situar-me.

—Madrid, nena, ets a Madrid. A casa.

—Gràcies per l'aclariment, Lola, no sé què faria sense tu.

—Estic d'acord amb la Lola. Reina, és clar que el viatge a Barcelona et neguiteja. Per què no proves de contactar-hi? És evident que allò vostre no es va acabar amb un punt final, i el fet que sempre trobis alguna pega als homes amb qui estàs fa pensar que esperes l'home perfecte —va apuntar la Marta.

—Una pèrdua de temps. És un mite, com el monstre del llac Ness —la va interrompre la Lola.

—T'equivoques, bonica. Sí que existeix, però el tinc jo —va respondre la Marta, fent-li un llengot.

—El monstre del llac? T'hi cap a casa? —se'n va fotre la Lola.

—No, ara de debò. Crec que, en el fons, sota tota la seguretat que mostres, s'hi amaga un dubte. La incertesa de saber si vas fer bé tallant una història que tenia possibilitats. Pel que has explicat, potser ha arribat el moment oportú per tornar-ho a provar —va afegir la Marta.

—No. Sí. Ai, no ho sé... Ja m'està bé, la meva vida tal com és ara. És cert que allò de Positano va ser molt especial. Però han passat un munt d'anys i no sé si val la pena mirar tan enrere. Ara mateix, és un record bonic, potser el millor és deixar-ho així —vaig balbucejar, perdent-me en els meus pensaments.

Reconec que no estava sent del tot sincera amb elles. Sí que havia mirat enrere. Més que això. Havia passat hores navegant per internet, especialment a Facebook, intentant localitzar el perfil d'en Joan. Però el fet de tenir un cognom tan comú com Garcia, i desconeixe'n el segon, em dificultava molt la cerca. Tenia la sensació que l'univers clamava «Deixa-ho estar!», però alguna cosa dins meu s'entossudia a seguir-hi pensant. A la matinada, en despertar d'aquell somni que m'havia remogut antigues sensacions, em sentia tan trambalsada que vaig pensar a regalar-me una dutxa per destensar-me.

Intentava buidar el cap, però el doll d'aigua sobre l'esquena tibada havia fet que a la meva imaginació s'hi projectessin fotogrames d'alt voltatge, una escena viscuda amb ell, dos cossos enllaçats, acariciant-se i besant-se, lliurats al desig. Boques que es devoraven, mans que s'aferraven, sexes que encaixaven... Si seguia així, relaxar-me seria del tot impossible, de manera que havia optat per omplir la banyera i posar-hi unes gotes del meu adorat oli essencial de bergamota. En necessitava les propietats calmants i balsàmiques més que mai. Ara estava molt millor. L'aroma fresca de cítrics sempre m'havia fet bé, havia notat com la tensió lentament m'abandonava i els nervis s'esvaïen; tenia la ment gai-

rebé en blanc, com un full nou, un full d'una llibreta nova, una llibreta, un quadern, un diari... la Moleskine.

Estirada respirant la pau d'aquell bany relaxant havia recordat com, després d'anys sense gosar obrir-la, la casualitat o el destí m'havia portat a ella un vespre, sortint del cinema. Havent parlat amb la Marta de la bomba emocional que contenien aquelles pàgines, en tornar a casa m'havia capbussat en els records que atresorava a l'interior. Des d'aleshores hi havia tornat infinitat de vegades, fins a aconseguir que ja no em fes mal el que hi trobava, i més encara, m'havia nodrit d'aquell munt de gargots apressats per la urgència de deixar constància escrita dels pensaments i les sensacions que tantes vegades m'havien segrestat l'alè. Ara era perfectament capaç de llegir qualsevol dels seus passatges sense que l'angoixa m'ataqués.

Envoltats de silenci, acaronats per l'aigua, els nostres cossos connectats en perfecta sintonia, les meves cames enllaçaven la seva cintura, les nostres boques en comunió eren l'escenari d'una dansa ferotge protagonitzada per les nostres llengües que amb un desfici evident s'entortolligaven, assaborint-se, afamades. En Joan seguia penjat de l'escala amb un braç, mentre amb l'altre m'abraçava amb força, mantenint-me en un feliç captiveri del qual no hauria volgut escapar mai més.

Sense adonar-me'n, un bon dia vaig ser conscient que ja no la veia com una bomba de rellotgeria que amenaçava d'esclatar en qualsevol moment, un artefacte carregat de records, experiències i emocions capaç de capgirar el meu món tranquil i desassossegat la meua

ànima. Fins i tot, podia contemplar la tira de paper fotogràfic amb quatre instantànies d'una parella fent carotes, rient i fent-se un petó, que havia dormit gairebé una dècada entremig dels seus fulls. Ella, jo; ell, en Joan, l'amor fugaç més intens que es pugui imaginar. Fotografies d'un passat que creia oblidat. Error. Còmplice del moment, el senyor Spotify, fidel company de vetllades solitàries, es va girar en contra del meu desig de mantenir tot allò en el pou de l'oblit on estava desat i va decidir sintonitzar a la ràdio un tema de Whitesnake. Quan la veu de David Coverdale em va preguntar «Is this love?», vaig fixar la vista en la imatge que ens mostrava besant-nos i un torrent de sentiments van emergir del raconet ocult, entre els dos ventricles del meu cor. El punt just on s'adhereixen els millors moments viscuts. On romanien, latents i amagats, alguns records que van transportar-me anys enrere, a l'estiu del 2005, als dies més intensos que he viscut a la vida.

La meva ment va ser envaïda per una allau de postals. Dolces, evocadores, emocionants, meravelloses... irrepetibles. Records que emergien dels ulls de nit d'aquell home que em mirava des d'un instant congelat en el temps, des d'aquella llunyana cabina de Fotomaton de l'aeroport on vam posar el colofó a una tarda magnífica, fent carotes i rient com dos nens. Ara tornava a retrobar-me amb els seus ulls foscos, un esguard pertorbador i trapella, carregat d'intencions, un abisme irresistible on em sentia caure una vegada més.

Aquella mirada del passat que bé podria haver romàs al meu present esguardant-me cada dia i cada nit, caminant al meu costat, cap a un futur prometedor, ja

no hi era. La vaig deixar molt lluny. Me'n penedia fins a l'avorriment; ell m'ho oferia tot, els seus ulls que ara tornava a mirar eren plens de promeses sinceres. El seu somriure amagava una tristor que ara em coïa. I una pregunta que m'havia formulat un milió de vegades tornava a prendre forma: «Em vaig equivocar?». Un d'aquells pertorbadors «i si...» que tots acumulem en un moment o altre de la vida.

Però el cert és que jo no passava el meu millor moment, la mort del pare m'havia deixat molt tocada, i la meva maleïda i perenne indecisió va guanyar la partida, negant-me l'oportunitat d'intentar-ho, malgrat els dies viscuts al seu costat, tot i les magnífiques experiències. Amb ell vaig descobrir una nova dimensió de la sexualitat, l'erotisme del joc. Em va ensenyar a alliberar-me de tabús i vergonyes, a gaudir del meu cos, a lliurar-me amb els cinc sentits, a donar veu als meus desitjos més íntims i a provar tot allò somiat; fins i tot, em va ensenyar a volar.

Fugint d'un present inhòspit havia trobat un somni, una història que va canviar el meu món. Malauradament no era el moment. No estava preparada per trobar-lo; vaig lliurar-m'hi en cos i ànima durant quinze dies, però tot i oferir-me el món, no vaig saber estimar-lo, i ara, en recordar-ho, cada centímetre de la meva pell l'enyorava; el meu cos sencer era un anhel, tan privat d'ell!

Un fantasma del passat, present després de tants anys. Havia aconseguit destarotar tota la serenitat aconseguida amb el pas del temps, i carretades d'esforç. Tot aquell terrabastall causat per un objecte tan quotidià i simple

com és una llibreta. La Moleskine que m'acompanyava aquell estiu i en la qual anava recollint pensaments i cabòries que, de tant en tant, mirava de convertir en històries. Un quadern que havia romàs absolutament oblidat i que, talment com si tingués vida pròpia, va fer una reaparició estel·lar, com per art de màgia, irreverent i torbador, amenaçant de capgirar una existència plàcida, destarotant-me els sentits. Aquella troballa havia curtcircuitat el meu cervell, retornant-li amb una nitidesa esfereïdora unes vacances, un lloc i una mirada d'ulls negres com no n'he conegut cap altra. No era la primera vegada que el meu inconscient, de nit, viatjava a terres italianes, però recuperar aquell plec de papers, havia donat una nova dimensió als records. En tornar de Positano, havia abocat tot el que havia viscut aquella quinzena amb en Joan amb tots els detalls, desgranant vivències i sensacions. Des del perfum de llimona que impregnava l'aire fins a la paleta de colors que engalanava el cel dels capvespres, passant per les carícies del vent amarat de salnitre que em despentinava els cabells quan navegàvem amb Morfeu, o el gust dolç i intens dels petons d'en Joan i el tacte rugós i deliciós dels seus dits passejant-se pel meu cos. Cada instant, cada pensament, estava tan curosament descrit, que tornar a llegir-los tants anys després, havia estat un xoc. Evidentment, les ferides que aleshores creia tancades no ho estaven. Sortosament, els últims dos anys havia fet una immersió tan profunda en aquells records i en la meva ànima que ara llegir-los em produïa serenor. Havia connectat l'iPad, havia accedit a l'Spotify per buscar dins la meva biblioteca, una llista concreta, infal·lible per

a aquestes ocasions, i allà la tenia. Un recull del príncep del *soul*, Marvin Gaye, un geni irrepetible. Després de servir-me una generosa copa de vi, havia abaixat la intensitat de la llum alhora que encenia un bastonet d'encens de llessamí, gaudint d'aquell moment de pau, després d'una lectura plaent; havia tancat els ulls, aspirant la suau aroma que de seguida va inundar l'estança. La meva mirada s'havia perdut seguint una volàtil espiral de fum que s'escapava cap amunt deixant un efímer rastre gris darrere seu. Sonaven les notes inicials d'una cançó única, «Let's get it», que em va tornar a aquells dies. M'havia aixecat, sense importar-me que la tovallo-la que em cobria llisqués fins a terra, i havia deixat que la música m'abracés. Ballava, ballava sola, una dansa estranya, sensual i íntima, un balanceig hipnòtic amb el qual em desplaçava per tota la sala. Els peus nus lliscaven pel terra fred mentre les mans ascendien pels costats des dels malucs, acariciant la cintura i el ventre en un vaivé sense sentit, pujant fins al cap i jugant a enredar-se entre els llargs cabells, despentinant-los. Girava i girava fins que m'havia desplomat sobre el sofà, somrient feliç de retrobar-me amb una vella sensació de felicitat llargament oblidada, tan genuïna que semblava gairebé infantil. I en aquest estrafolari estat havia notat com els meus sentits anaven alentint-se fins a gairebé anul·lar-se mentre em perdia en una plaent inconsciència que em tornava la calma.

Però no els vaig explicar res de tot plegat. En un intent de foragitar les boires que m'enterbolien els pensaments i mentre tornava a situar-me al Musical, vaig observar com les dues persones amb qui formava

un perfecte triangle equilàter, o més ben dit, escalè, tres cares diferents però complementàries, debatien apassionadament els pros i els contres de remoure un passat força llunyà, i vaig adonar-me que no em calia. El meu present era fantàstic. Tenia trenta-set anys, una bona feina, començava a fer-me un nom com a escriptora, gaudia del tresor de dues amigues que eren la meva família i els homes ballaven al so que jo marcava. Què més es podia demanar?

—Què us sembla si demano una altra ampolla? —Totes dues se'm van quedar mirant, sorpreses—. Deixem el passat com està. M'agrada el meu present. M'agrada aquest present de nits de nenes compartint un vinet.

Elles van somriure com a resposta, picant-me l'ullet alhora, com si ho haguessin assajat.